

[Indenrigsministeren.]

ydelse, man vil kræve, og Beviset har han set i Sparekasseindskudenes Vækst. Nu vil jeg bede det ærede Medlem lægge Mærke til Væksten af disse Indskud i de senere Aar, som han nævner, saa vil han finde, at denne Vækst neppe holder Maal med den Præmietydelse, han vil kræve. Og jeg vil endvidere sige til det ærede Medlem, at naar han holder sig alene til Sparekasserne og ser paa Væksten i deres Indskud, men glemmer at undersøge, hvor meget der samtidig er spadseret ud af Banker, som Smaasparere har mistet Tilliden til, netop gennem disse Aar, kan det gerne være, han derigennem kunde faa et vrangt Billede af vort Folks Opsparingsevne gennem de senere Aar. Jeg er bange for, at det er et saadant fortegnet Billede, det ærede Medlem er naaet til.

Jeg er altsaa fuldstændig enig med de ærede Forslagsstillere i det Grundlag, som her er tilvejebragt, at den kommende Folkeforsikringslov bør hvile paa en solid forsikringsteknisk Grund. Men mange Mennesker ræsonnerer anderledes, og her tror jeg, en af Hovedaarsagerne er til det stærkt voksende Krav om snarest muligt at faa en Folkeforsikring gennemført. De tænker nemlig som saa: Lad os faa begyndt paa denne Præmiebetaling, den kan vi lade gaa ind i Statskassen, den vil jo hjælpe voldsomt til Lettelse af Aldersrentebyrden, og naar en Gang disse Livrenter skal udbetales, kan vi bygge denne Udbetaling paa det, man kalder „Statens økonomiske Kraft“ — noget meget ubestemmeligt noget, men derpaa skal den nu opbygges.

Saaledes ræsonnerer mange Mennesker, og derigennem venter de straks ved Folkeforsikringstankens Gennemførelse en meget stor Lettelse for Skatteyderne. Men det er jo desværre en Fiktion; det har intet som helst med det virkelige at gøre.

Lad os en Gang se paa, hvordan det vilde komme til at tage sig ud, hvis man førte en saadan Politik i denne Sag. Nu er de ærede Forslagsstilleres Forslag ikke saaledes udbygget i alle Enkeltheder, at det er ganske simpelt at foretage en Undersøgelse af en saadan Fremgangsmaades Virkninger paa Forslaget, som det her foreligger. Men derimod er det ikke vanskeligt at undersøge Virkningerne paa det Forslag, som var stillet af Hypotekbankdirektør Jensen-Sønderup i den sidste Kommission, der havde med Sagen at gøre, et Forslag, som gik ud paa, at der med en maanedlig Præmiebetaling af 2 Kr. for alle Aldersklasser fra 18 til 50 Aar skulde tilvejebringes en Livrenteutbetaling

fra det 65de Aar paa 480 Kr. Desuden vilde jo saa Hypotekbankdirektøren give til disse Livrenter et Tilskud paa 300 Kr., saaledes at Udbetalingen til de enkelte vilde naa op paa 780 Kr.

I Bilagene til Kommissionens Betænkning findes en Opgørelse over Antallet af Personer over 65 Aar. Dette Tal vil i 1941 være ca. 300 000, i 1950 350 000, i 1960 ca. 425 000 og i 1967 ca. 481 000; og hvis man nu gennemførte en Folkeforsikring, hvorved man indkasserede Præmierne i Statskassen til Lettelse af Aldersrentebyrden og saa lod Statens økonomiske Kraft være Grundlag for Udbetalingen til disse 65-aarige, en Udbetaling paa 480 Kr. fra det 65de Aar, som de jo har sikret sig og har Ret til paa Grundlag af deres Præmie, vilde det betyde til en Udgift i 1941 paa 144 Mill. Kr., i 1950 paa 168 Mill. Kr., i 1960 paa 205 Mill. Kr. og i 1967 paa 230 Mill. Kr. Er der nogen, der tror, at Statens, det danske Samfunds økonomiske Kraft har Udsigt til at komme i en saadan Vækst, at Byrden deraf kan bæres.

Nu vil man saa sige: disse Tal kan ikke stemme, for i 1941 vil den enkelte forsikrede jo ikke have Ret til en Livrente paa 480 Kr., thi det har han ikke betalt tilstrækkelig mange Præmier til, den Ret har kun den, som har betalt fra det 18de til det 50de Aar efter det Jensen-Sønderupske Forslag. Men regner vi kun med, hvad de vedkommende vilde have Ret til, hvis vi sagde som saa: Der skal begynde en Præmiebetaling straks for alle Aldersklasser fra det 18de til det 50de Aar, saaledes at de fra det 65de Aar kan faa en Livrente paa 480 Kr. eller den Del deraf, som de har Krav paa i Henhold til det Antal Præmieaar, som de har gennemlevet — ja saa vil det vise sig, at Udgiften i 1941 vilde være 88 Mill. Kr., i 1950 105 Mill. Kr., i 1960 127 Mill. Kr. og i 1967 145 Mill. Kr., og denne Byrde kan vi sandelig ikke forvente, at Statens økonomiske Kraft vil være i Stand til at bære, selv om vi nærer aldrig saa optimistiske Forhaabninger til den kommende Tid.

Jeg siger, at en saadan Fremgangsmaade, som tilsigtede at lette Aldersrentebyrderne, og som lader den Slægt, der kommer efter, om at bære Byrderne af de Livrenter, som vi nu lovmæssigt fastsætter, er ikke mulig. Man kan ikke lovgive saaledes, at denne Slægt straks letter den Byrde, som den ved Lovgivningen har paataget sig, for at lægge Byrden paa Efterslægten. Jeg siger dette udtrykkelig ikke, naturligvis, med Henblik paa de ærede Forslagsstilleres Forslag, som vi her behandler, for det har